

Květované dlouhé vesty, brejle, za uchem slušivé naslouchátko místo náušnice a místo kabelky berle, hůlky nebo kabelky na kolečkách. V uších chlupy, taktéž v nose, u dam pod nosem knírek. Neoblomná a neměnící se móda našich důchodců. Napříč časem i režimy. K tomu velmi praktické rady do života, které nelze kvůli jejich hluchotě přeslechnout a vkladní knížka pod polštářem. Ve spíži konzervy a zavařené vše, co se jen zavařit dá - válka byla a může být tedy logicky znovu. Přeci ví, o čem mluví, ne? „Vy tupci mladý tohle nepochopíte, jenže MY už si tím jednou prošli, heč!“

Proč naše důchodce poznáme na první pohled od těch cizích, přicestovalých, co tráví stáří dovolenýma po světě. Ti naši jsou zalezlí doma nebo v krámě a prohrabují regály, aby našli nejlevnější zboží. Toho pak popadnou plné tašky a diví se, že jim důchod nestačí ani na týden.

Měli bychom chovat úctu ke stáří, obdivovat naše starce a vzdávat jim hold za ten kus života, co mají za sebou. Jenže to neděláme. Proč? Protože si to leckdy nezaslouží. Protože se k nám chovají jako k neposednému teletí, co se musí uvázat a usměrnit. Protože jsou na nás apriori naštvaní, že máme ještě život před sebou a oni pár kroků do hrobu. A protože se nám ty jejich chlupy v uších jednoduše hnusí.

Naši milí důchodci smrdí starobou, ovšem ne jako knížky v antikvariátu, ale specifickou vůní, co člověk ještě dlouho vydechává. Že by o sebe zkusili dbát je věru nenapadne, nemají totiž už důvod nebo chuť nebo co já vím. Ale trpí tím okolí, ne oni. To je pane paradox.

Nekonečný příběh?

My mladí na našich důchodcích nejvíce nesnášíme pomalost a zacyklenost. Je prakticky nemožné to vydržet dlouhodobě. Staří mají problém téma najít a později ho vkusně a zavčas opustit. Proto u nás nastávají momenty povzdechů a očí v sloup, nevrlych přitakání.....hlavně už zmlkni dědo! Čímž je, přiznávám, logicky štveme. Jenže my nemáme v popisu života mít na ně trpělivost. Zeptejte se kamarádů v okolí a každý vám potvrdí, jak nesnesitelní jejich prarodiče umí být při vyprávění. Je to úděl. Zřejmě opravdu nic v životě není zadarmo, a tak je každá mladá generace vykoupena starostmi se starci.

Je samozřejmě dokázáno a podloženo, že se mozek ve stáří jaksí zpomaluje a je méně výkonný. Je to prostě nezvratný proces, který čeká i nás. Ale to nemění nic na faktu, že je to příliš otravné, než abychom si na to nemohli postěžovat.

Konkrétně u českých důchodců je ještě jedna zajímavost. Oni si totiž nadměrně stěžují, a to na cokoli. Všimněte si, že ať nadhodíte jakékoli téma v jakémkoli oboru, vždy na tom naleznou něco negativního, nějakou vadu na kráse, kterou můžou ihned zdrbnout nebo zdrbnout nás, že jsme si toho nevšimli a udělali něco špatně.

Volíme špatné politické strany a pak se divíme, že oni trpí malým důchodem, špatně se oblékáme a vybíráme si špatné práce i špatné partnery a pak se divíme, proč nemůžou v noci spát - přeci proto, že je trápí náš zhýralý život! Když máme peněz moc, jsme určitě podvodníci a když jich máme málo, jsme neschopní. Kde je spravedlnost? Kde je ocenění za naši snahu? Kde jsou slova díků, že je přes to všechno neposíláme do LDNky? Vezmou si je nejspíš do hrobu. Slova chvály se přes jejich protézy prostě nedostanou.

Zvykejme si, čeká to i nás

To, co všichni odsuzujete a nesnášíte, co vás k smrti nudí a proč nesnášíte typické nedělní obědy, se stane nám všem. Jednou. Dříve nebo později se budeme chovat stejně, pokud už teď nezačneme nastavovat poněkud jiné standardy. Věty, že nikdy takhle senilní nebudu, nechci být stejná jako oni,

budu babča s vrtulí v zadku a budu si užívat stáří, jsou jen kecy. Bojíme se, a proto si tohle říkáme. Jenže i na nás jednou dojde. Pokud nějaký šílenec opravdu nevymyslí lék proti stárnutí a senilitě.

Pro objektivnost je nutno dodat, že někdy nás ty jejich vrtochy i pobaví. Žehlička v lednici, zapomínání správných klíčů, které se později projeví jako neoprávněný pokus o vstup do cizího domu a spousta dalších „omylů“, při kterých se tetelí oni vzteky a my blahem, když to prokoukneme.

Ze zkušeností totiž nelze ke starcům přistupovat jinak, než s nadhledem a špetkou podlosti nad jejich neschopností pohotovosti. Stejně tak budou vnuci přistupovat k nám, tak si to teď co nejdříve užíjme.

Po přechodu i po přechodu se věci mění

Viděli jste někdy přecházet důchodce přes přechod? Jó? A co, jak jste to zvládali? Pokud jste netroubili, nenadávali nebo nevystoupili z auta, abyste křehkou stařenu hodili na záda a vysadili na druhé straně, jste divní nebo nadměrně trpěliví. Jejich špatný zrak a nerozhodnost dostali za mříže už leckterého řidiče. Vrávorají na přechodu a usilovně přemýšlí, jestli vůbec mají do té džungle vstupovat. Rozhodnou se většinou ve chvíli, kdy už je pro auta zelená a tak mnohým zpestřují jízdy do práce i z práce. Uprostřed silnice se zastaví, aby se pokochali děním kolem, a když se pokusíte je vytroubit, nemilosrdně vám holí roztrískají přední sklo. To mají najednou elánu, že by jeden nevěřil.

Co je kouzelné, je fakt, že přes to všechno se stylizují do nemohoucích chodících mrtvol. Denní program většinou zahrnuje pouze návštěvu u doktora, lékárnu kvůli předpisu a poštu kvůli důchodu, protože proč by si sakra měli zakládat účet? Banky jsou verbež a pakáž, o kterou nestojí. A my jsme opět divní, když máme účet a někdy ne jen jeden.

Takže jsou z naplněného dne unavení, nešťastní a nemocní ze smogu, který způsobujeme, z politiky, kterou vedeme do záhuby a z nás, protože jim přinášíme jen samé trápení. No, z takového života bych onemocněla taky. Jejich láhve jsou neustále plné, ale oni je vidí prázdné a roztrískané.

Hlídadí nám děti, a to je o důvod víc, proč jsou nevrlí. Tím pádem totiž nemají čas užívat si života. Jenže zkuste jim vnoučata sebrat. Tím si rovnou říkáte o smrt nebo vydědění. V cukru letu zmobilizují veškeré síly a stanou se z nich draví šakali, kteří budou do telefonu vít tak dlouho, dokud jim vnoučátka kuřátka nevrátíte, aby je mohli dál rozmazlovat a nadávat, že je hlídáním otravujete.

Protože nejhorší, co jim můžeme udělat, je sebrat jim důvody ke stěžování. Skuhrání je náplň a smysl života, o který se jen tak okrást nenechají. Je to důmyslná strategie pod názvem „Nechci být na přítěž“, která nás nejvíc zatěžuje.

Shrnuto a podtrženo, důchodci nám svírají útroby svými žalostně nesmyslnými vrtochy a popudlivostí, o kterou sice nikdo nestojí, jenže každý stařec je matka či otec někoho z nás a proto na ně plácáme shovívavostí, která nám pak chybí při výchově vlastních dětí.

A proto je pravděpodobné, že se nakonec i z nás stanou ti samí starci bez špetky chuti do života, kteří si plánují pohřeb už od padesátky.